

ΕΣΠΕΡΟΣ

ΔΕΚΑΠΕΝΘΗΜΕΡΟΝ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ

ΑΘΗΝΗΣΙ 15 ΙΑΝΟΥΑΡΙΟΥ 1903

ΓΡΑΦΕΙΟΝ : 'Εν 'Αθήναις
'Οδός Τριπόδων 11
Συνοικία Πλάκας

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
ΔΗΜΗΤΡ. Κ. ΧΑΡΒΑΤΗΣ
Τὸ φύλλον τιμᾶται λεπ. 20

ΕΤΟΣ Α΄ ΦΥΛΛΟΝ 2^{ον}
ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ (προληρωθείαι)
ΕΣΩΤΕΡ. ἔτησίαι δρ. 4. — ἑξάμ. δρ. 2.50
ΕΞΩΤΕΡ. » φρ. χρ. 5. — » φρ. χρ. 3. —

A. FOGAZZARO

ΜΑΛΓΑΡΗ

ΤΟΝ παλαιὸν καιρὸν, εἰς τοὺς ἀρχαιοτάτους χρόνους, ἕνας μέγας ποιητής, ἕνας γέρον βασιλεὺς εἰς μίαν μακρὴν χώραν, ἐπήγαινε εἰς τὴν ἀκτὴν τῆς θαλάσσης καὶ ἔτραγονδοῦσε ἕνα θαυμάσιον ποίημα καὶ ἴσοσ τὸν συγκινοῦσαν τὰ ἴδια του τραγούδια, ὥστε ἀπ' τὰ μάτια του ἔτρεχαν δάκρυα, τὰ ὁποῖα κυλῶντας ἴστων Ὁκεανὸν, ἐγίνοντο μαργαριτάρια.

Πρὸ τριακοσίων λοιπὸν περίπου ἐτῶν, ἕνας φαρρᾶς ἔσχε τὸ ὠραιότερον ἀπὸ αὐτὰ τὰ μαργαριτάρια καὶ ὁ Δόγης τῆς Βενετίας τὸ ἐχάρισεν εἰς τὴν Α. Ἐξοχότητα τὴν Κονταρίναν Κονταρίνι, σύζυγον ἑνὸς τῶν μεριστάνων τῆς Δημοκρατίας. Ὁραία, πλουσία ἑνάρετος, ἦτο ἐντελῶς δυστηγής, ἀπὸ τότε ποῦ, τρία μετὰ τὸν γάμον τῆς ἔτη, εἶχε χάσει τὸ μόνον τῆς παιδί. Τὴν ἐποχὴν, κατὰ τὴν ὁποίαν ἀρχίζει ἡ ἴσως περισσότερον φαντασιώδης παρὰ δημοιοληθῆς ἱστορία μας, δώδεκα χρόνοι εἶχαν περάσει ἀπὸ τὴν ἀτυχήαν ἐκείνην καὶ οὔτε αὐτή, οὔτε ὁ σύζυγός τῆς τολμοῦσαν πλέον νὰ ἐλπίσουν ὅτι ὁ Θεὸς θὰ τοὺς ἔστειλε ἕνα ἄλλον θησαυρὸν εἰς τὴν θέσιν τῆς μικρᾶς νεκρᾶς.

Μίαν ἡμέραν, ἡ Κονταρίνα κατέβαιναν ἀπὸ τὴν γόνδολάν τῆς διὰ νὰ ἐμβῆ ὅπως ἀκούσῃ τὴν λειτουργίαν εἰς τὴν ἐκκλησίαν τοῦ San Zanipolo, ὅταν μὲ πτωχὴ γυναικα, συνοδευομένη ἀπὸ δύο κάτισχα παιδιά τῆς ἐξήτησεν ἐλεημοσύνην κλαίονσα. Ἡ Κονταρίνα τῆς ἔδωκε ἕνα τσέκιν καὶ ἡ ἐπαίτις ἐφώναξεν εἰς ἔνδειξιν εὐγνωμοσύνης. — Ὁ Θεὸς ἄς σᾶς εὐλογῇ, Ἐξοχωτάτη, σᾶς καὶ τὰ

παιδιά σας. Ἡ Παρθένος ἄς σᾶς δίδῃ κάθε χαρά! Ἡ κυρία ἐθορυβήθη τρέμουσα ἐμβῆκεν εἰς τὴν ἐκκλησίαν, ὅπου ἕνας καλόγηρος ἐκήρυσσεν ἀπὸ τοῦ ἄμβωνος καὶ διηγείτο τὴν ἱστορίαν τῆς Ρωμαίας Κορηλίας, ἡ ὁποία ἔλεγε διὰ τοὺς νιούς τῆς: — Νὰ τὰ κοσμήματά μου!

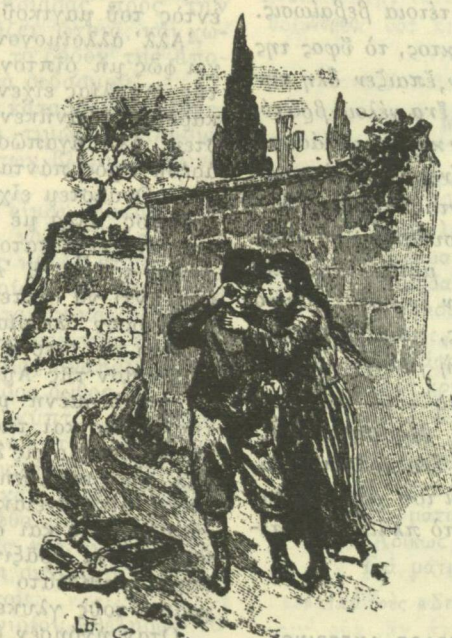
« Ἀχ! ἐσκέφθη ἡ Κονταρίνα, ἀν ἀντὶ γὰρ τὸ σπάνιον μαργαριτάρι ποῦ μοῦ προσέφερεν ὁ Δόγης εἶχα ἀκόμη τὴν ἀγαπημένην μου μικροῦλα! »

Μετὰ τὴν λειτουργίαν ἐπιστρέφουσα εἰς τὰνάκτορά τῆς τῆς Madonna Dell' Orto, ἡ Κονταρίνα ἀπεκοιμήθη μέσα εἰς τὴν γόνδολάν τῆς καὶ ἄκουσε μίαν φωνὴν νὰ τῆς λέγῃ αὐτοὺς τοὺς ἀκατανοήτους λόγους:

— Ἐὰν δὲν θέλῃς νὰ τὴν χάσῃς, πρόσχε τὴν ἀπὸ τὴν ποίησιν καὶ τὴν μουσικὴν.

Ἐξύπνησεν ἀποτόμως, τρομαγμένη ἀπὸ ἕνα τέτοιο ὄνειρον, γεμάτη ἀνησυχία. Ἀναβαίνουσα

εἰς τὰ ἀνάκτορά τῆς, ἤκουσε μεγάλην ταραχὴν, τοὺς ἑπηγρέτας τῆς οἱ ὁποῖοι ἐμάλλονον. Ἐτρεξαν ἐμπρὸς τῆς ὁμιλοῦντες ὅλοι μαζί καὶ ἡ Κονταρίνα κατώρθωσε μὲ κόπο νὰ ἐννοήσῃ ὅτι ὁ ἕνας κατηγοροῦσε τὸν ἄλλον διότι ἄφησεν ἀνοικτὴν τὴν ἐξώθυραν. Κάποιος θὰ ἐμβῆκε διὰ νὰ κλέψῃ μὲ ἕνα κοριτσάκι, τὸ ὁποῖον ἀπὸ τὴν ὥραν ἐκείνην δὲν ἔπασσε νὰ κλαίῃ καὶ τέλος τὸ εὐρήκαν κατάμονον εἰς τὸν κύριον θάλαμον τῆς Α. Ἐξοχότητος, πλαγιασμένο σὲ μὲ ἀσημένια κούνια, ἀδειανὴ ἀπὸ δώδεκα ἐτῶν. Ἡ Κονταρίνα ἄφησε κραυγὴν χαρᾶς, μὲ μὲ χειρονομία τοὺς ἀπεμάκρυνε ὄλους καὶ ἔτρεξε ὁ τὸ δωμάτιό τῆς.

Ἐρρίφη ἐπάνω του. . . (Σελ. 12)

ΤΟ ΡΕΖΕΝΤΑ

Πράγματι μέσα 'σ την άσημένα κούνια είδεν ένα κοριτσάκι λευκό σαν τὸ ἀλάστρο, με μάτια χρώματος τῆς θαλάσσης, τὸ ὁποῖον, αἰφνιδῶς, ἔπαινε νὰ κλανθμυρίζη καὶ τῆς ἀπλώσε τὰ μικρά του χεράκια. Ἡ Κοταρίνα ἔτρεξε πρὸς τὴν κομματωτήκηνη τῆς ἦταν ἀνοιγμένη καὶ τὸ περίφημο μαργαριτάρι τοῦ Δόγη εἶχεν ἐξαφανισθῆ. Τότε ἠρόησεν ὅτι ὁ Θεὸς εἶχε διαβάσει εἰς τὴν σκέψιν τῆς καὶ ἐξετέλει τὴν ἐδῆν τῆς ἐπαίδος. Τρελλῆ ἀπὸ χαρὰ ἔνδυσεν ἀμέσως τὴ μικρὴν με τὰ φορέματα τῆς γλυκειᾶς τῆς ἀποθαμένης καὶ παρεκάλεσε τὸν σύζυγόν τῆς διὰ νὰ τοῦ διηγηθῆ ὅλα : τὸν εὐτυχή οἰωνόν, τὴν προσευχὴν τῆς, τὸ θαῦμα τὸ ὁποῖον εἶχεν ἐπιτύχει. Ἡ Α. Ἐξοχότης ὁ Τζοβάννι Κοταρίνι τῆς παρετήρησεν ὅτι, προφανέστατα, κλέπτῃς τις εἶχεν ὑπεξαίρεσει τὸ μαργαριτάρι καὶ εἶχεν ἀφήσει τὸ παιδί· ἀλλὰ εἶδε τὴν γυναῖκα του τόσο εὐτυχισμένη, ὥστε εὐχαριστήρη σὶδὸ τέλος καὶ αὐτὸς με τὴν νόθεσίαν τῆς μικρᾶς. Πρὸς τιμὴν τῆς Ἁγίας Μαργαρίτας, τῆς ὁποίας ἦτο ἡ ἑορτὴ ἐκείνην τὴν ἡμέραν, τὴν ἐβάπτισαν καὶ τῆς ἔδωσαν τὸ ὄνομα Μαργαρίτα, ὄνομα συγγενὲς με τὸ μαργαριτάρι· ἀλλὰ ὅταν ἤρξατο νὰ μιλά, προσέφερε τὸ ὄνομά τῆς πάντοτε: Μαλγαρή, τόσο ὠραία, ὥστε τέλος ὅλοι τὴν ἀνόμαζαν ἔτσι.

Ἡ Μαλγαρῆ ἐμεγάλωσεν ἀστραπιαῶς καὶ ἦτο τὸ εὐμορφώτερο κορίτσι τῆς Βενετίας με τὴν ἑκτακτον λευκότητά τῆς. Οἱ ἐπηρέται τοῦ ὄκκου Κοταρίνι, αἱ Βενεταὶ κυρίαὶ ἐξήλεον τὸ ὠραῖο αὐτὸ παιδί καὶ με ὅλη τὴν ψυχὴν θὰ ἤθελαν νὰ ἦτο καταγωγῆς ἀγενοῦς αἵματος βοημῶν ἢ κλεπτῶν. Ἀλλ' εἶχε τόσο εὐγενῆ τὰ χαρακτηριστικά καὶ τόσο χαριτωμένα, τόσο γλυκεῖα τὴ φωνή, ὥστε θὰ ἐφαίνετο γελῶσα μία τέτοια βεβαίως.

Ἡ εὐαισθησία τῆς ἦτο ἑκτακτος, τὸ ὕφος τῆς πάντοτε χαρούμενο· διεσκέδαζεν, ἔπαιζεν ὅλη τὴν ἡμέρα, ἐγγελά ἀκατάπαυστως με ἕνα γέλιο βραχύ, ἀργηρό, τὸ ὁποῖον ἐφαίνετο ὡς ἕνα κἄποιο κελάδημα πούλιου. Ἀλλ' εἶν ἔβλεπε νὰ γίνεταί χαμμία πράξις ἀγρία ἢ κακὴ, ἔαν διηγούντο χαμίαν ἱστορίαν λυπῆς ἢ δυστυχίας, ἔαν συνέβαινε νὰ μαλλώσουν ὁ πατέρας τῆς καὶ ἡ μητέρα τῆς καὶ περισσότερον ἀπὸ ὅλα τὰλλα ἔαν ἐνοοῦσε κανένα ψεῦδος νὰ γείνηται ἐνώπιόν τῆς, παρεδίδοτο ἀμέσως σὲ μιὰ βαθειὰ καὶ σιωπηλὴ μελαγχολία.

Μία καλοκαιρινὴ νύχτα—ἦτο τότε τεσσαρὸν ἔτων,—ἀπὸ τὴν διώρυγα τῆς Madonna dell'Orto, ἐπέρασε μιὰ βάρκα με ἕνα τραγουδιστή, ὁ ὁποῖος συνῶδεν τὸ τραγούδι του με κιθάραν. Ἡ Μαλγαρῆ, ἦτις ἐκοιμάτο σὶδὸ πλάι τῆς μητέρας τῆς, ἐξύπνησεν ἀμέσως.

(Ἐκ τοῦ Ἰταλικοῦ)

(Ἐπεται τὸ τέλος) ΑΓΓΕΛΟΣ ΑΥΓΕΡΙΝΟΣ

ΕΝ πρόκειται ἐνταῦθα περὶ βοτανολογικῆς μελέτης ἐπὶ τοῦ εὐώδους τούτου ἄνθους, τὸ ὁποῖον κοσμεῖ τὸν κήπὸν μας ἀπὸ τὰς ἀρχὰς τοῦ ἔαρος μέχρι τοῦ τέλους τῆς ἀνοιξέως, ἀλλὰ νὰ δᾶς διηγηθῶ χαριέστατόν τι ἀνέκδοτόν, τὸ ὁποῖον ἦκουσα νὰ διηγῶνται ἐπ' αὐτοῦ.

Τὰ οἰκόσημα ἐνδόξου τινὸς οἰκογενείας σαξωνικῆς ἔχουσιν ὡς ὑποστήριγμα κλάδον ἐκ τοῦ μετριόφρονος τούτου ἄνθους, ὡς ἐξῆς δυναθέντος νὰ λάβῃ θέσιν ἐνδόξου δάφνης.

Ἡ Ἀμαλία τοῦ Νορθούργου ἦτο εικοσαετίς· εἶχε καλλονὴν θαυμασίαν, πνεῦμα ἀκτινοβόλον, ὕψος χαριέστατον· ἐν βλέμμα τῆς, ὁ ἦχος μόνον τῆς κρυσταλλίνης φωνῆς τῆς, ἦρκει ὅπως ἐμπνεύσει ἔρωτα.

Ἡ μήτηρ τῆς νέα εἶδετι εἶχε καλλιεργήσει μακρὰν τοῦ κόσμου τὸ ὠραῖον τούτο ἄνθος, ὅτε δὲ ἀνεφάνη πάλιν εἰς αὐτόν, ὅπως τὴν παρουσιάσῃ, πάντες ὁμολογοῦν ὅτι ἐδανείζοντο ἀμοιβαίως θέλητρα. Ἡ καλλονὴ τῆς θυγατρὸς ἐμαρτύρει πόσον ἡ μήτηρ ὑπῆρξεν ὠραία, ἡ δὲ τῆς μητρὸς, ὑπέσχετο ὅτι καὶ ἡ θυγάτηρ θὰ ἦτο ἐπὶ πολλὰ ἔτη ὠραία. Σωρεία θαυμασῶν περιεκύκλωσεν ἐντὸς ὀλίγου τὴν καλλονὴν ταύτην, τόσο διὰ τὰ θέλητρα τῆς, ὅσον καὶ διὰ τὰ πλοῦτη καὶ τὴν εὐγενεῖάν τῆς.

Μεταξὺ ὄλων αὐτῶν τῶν ἐραστῶν διεκρίνετο ὁ νεαρὸς λόρδος Οὐάλστεμ. Ὁ Οὐάλστεμ ἠγάπα κατὰ πρότον ἦδη. Πολλάκις ἔνεκα τοῦ κομψοτάτου ἀναστήματός του, τοῦ διακεκομένου ὕψους του καὶ τῆς ἀπεράντου παρουσίας του, εἶχε προσελκύσει γλυκύτατα βλέμματα, ἀλλὰ κανὲν ἐξ αὐτῶν δὲν ἠδυνήθη νὰ τὸν συγκινήσῃ. Ἦδη μόλις βλέπων τις αὐτόν πλοῖον τῆς Ἀμαλίας ἠσθάνετο ὅτι ὁ εἰς ἦτο γεννημένος διὰ τὸν ἕτερον. Ὁ φθόνος μάτην ἐξῆται νὰ ἐπιρροῆσῃ τὰς κρίσεις. Καὶ οἱ μάλλον φθονεροὶ ἠναγκάζοντο νὰ θαυμάσουν εἰς τὸ ζεῦγος τοῦτο, ὅτι ὑπάρχει οὐράνιον ἐπὶ τῆς γῆς. Τὴν καλλονὴν, τὸ πνεῦμα, τὴν νεότητα, ἐντὸς τοῦ μαγικοῦ πλανήσιου τοῦ ἔρωτος.

Ἀλλ' ἀλλοίμονον! Ἐπὶ τῆς γῆς δὲν ὑπάρχει φῶς μὴ ὀπίτων σκιάν. Εἰς τὴν ἐντέλειαν τῆς Ἀμαλίας εἶχεν εἰσδύσει ἐλαφρότης τις. Ἡ καρδιά τῆς ἀνῆκεν ἐξ ὀλοκλήρου εἰς τὸν Οὐάλστεμ, ἀλλ' ἀγαπῶσα μόνον αὐτόν, ἠγάπα νὰ ἀρέσῃ πρὸς πάντα.

Ὁ Οὐάλστεμ εἶχε μιαν ἀδυναμίαν. Ἦτο ζηλότυπος, ἀλλὰ με τὴν διακρίνουσαν αὐτὸν λεπτότητα εἶχε κατορθώσει νὰ ἀποκρίψῃ τὸ αἰσθημα τοῦτο. Ἡ Ἀμαλία ὅμως τὸ ἀνεκάλυψεν καὶ ἀντὶ νὰ οἰκτείρῃ καὶ νὰ ἐξοικονομήσῃ μιαν τόσον ὀλεθρίαν κλίσιν, ἠρέσκετο νὰ τὴν ἐξάπτῃ καὶ διεσκέδαζεν ἐκ τούτου.

Πλοῖσιον τῆς Ἀμαλίας ἐξῆν καὶ ἄλλη τις νεανίς, συνδεομένη μετ' αὐτῆς ὑπὸ τῶν δεσμῶν τῆς φιλίας καὶ τῆς συγγενείας. Ἡ Μαργαρίτα δὲν ἦτο καλλονὴς λαμπρᾶς ὡς ἡ ἐξαδέλφη τῆς, ἀλλ' εἶχε καλλονὴν ἐν τῇ ψυχῇ. Ἦτο πτωχὴ ἔνεκα οἰκογενειακῶν περιπετειῶν, ἀλλ' ἦτο εὐσπλαγγνος καὶ ἀγαθὴ, ὁσάκις δὲ ὤμιλει διὰ καλὴν τινα πράξιν, ἦν ἔκαμεν ἢ ἐσκόπει νὰ κάμῃ, καθίστατο ὠραία καὶ ἡ συγκίνησις ἔγγραψε τοὺς γλυκεῖς ὀφθαλμούς τῆς.

Ὅταν ἠνόησεν ὅτι ἡ ἐξαδέλφη τῆς ἦτο εὐ-

τυχῆς τοσοῦτον ἡ χαρὰ ἐκάλλυνεν αὐτὴν ὥστε ἐφαίνετο θελκτικὴ καίτοι πλοῖσιον τῆς Ἀμαλίας, καὶ εἰς τοὺς ὀφθαλμούς ἐτι τοῦ Οὐάλστεμ.

Συχνάκις οὗτος εἶχε παρατηρήσει τὴν πτωχὴν Μαργαρίταν εἰσερχομένην λαθραῖως εἰς πτωχικὰς οἰκίας ἢ ἐξερχομένην ἐκείθεν με συνοδείαν εὐλογιῶν καὶ ἀγάπης.

Αἱ νεανίδες ἔδεικνυν μετὰ τῶν ἐσθῆτας, ὡς ἡ Μαργαρίτα εἶχε κατασκευάσει διὰ νὰ ἐνδυσθῶν τὴν ἡμέραν τοῦ γάμου τῆς ἐξαδέλφης τῆς. Ὁ γέρον τῶν ὁποῖον εἶχε παρηγορήσει, τὴν νύλοιγι· αἱ μύτερες νύχαισιτοῦντο βλέποντα αὐτὴν θαπεύουσαν τὰ μικρά των.

— Εἶνε, ἄγγελος! ἔλεγον οἱ πτωχοί. Ἐὰν ἦτο πλοῖσιον ὅλοι μας θὰ εἴμεθα εὐτυχεῖς!

Συχνάκις ἡ συναυλία αὐτῶν τῶν ἐγκωμίων εἶχε φθάσει εἰς τὰ ὅρα τοῦ νεαροῦ λόρδου.

Ἐσπέραν τινά, πολλοὶ γνώριμοι ἦσαν συνηγμένοι εἰς τὴν ἐξοχικὴν ἐπαυλὴν τῆς μητρὸς τῆς Ἀμαλίας, εἰς δὲ ἐκ τῶν νέων ἐπρότεινε περιπάτον διὰ μέσου τοῦ δάσους· ἀλλ' ἔπρεπε νὰ περιμένωσι καὶ τὴν Μαργαρίταν, ἥτις ἀπουσίαζε καὶ τοῦτο ἐστενοχώρησε τὴν Ἀμαλίαν.

Κατ' ἐκείνην ὄμως τὴν στιγμὴν ἀφίχθη ὁ λοχαγὸς Φορμὸς, λαμπρότερος πλοῖσιον τῶν κυριῶν ἢ εἰς τὸ πεδίον τῶν μαχῶν, καὶ ἡ πλοῖσις τῆς νεανίδος κατέπαυσεν.

Ὁ περιπάτος ἐλησθῆθη καὶ ὅτε ἦλθεν ἡ Μαργαρίτα οὐδεὶς τῆς ἀπνύθυεν μομφὴν διὰ τὴν βραδυτέπτά τῆς, διότι οὐδεὶς ἐπρόσδεξεν εἰς αὐτήν. Μόνον ὁ Οὐάλστεμ βλέπων γλυκεῖαν τινα συγκίνησιν κεχυμένην ἐπὶ τῆς συμπαθοῦς μορφῆς τῆς, διενόηθη: «Ἐρχεται ἀπὸ καλὴν τινα πράξιν». Ἀκολουθῶς ὁ λοχαγὸς ἐπρότεινε νὰ παίξωσι παιγνιδίον τι, κατὰ τὸ ὁποῖον αἱ κυρίαὶ ἔπρεπε νὰ ἐκλέξωσιν ἄνθος τι ἐκάστη, ἐπὶ τοῦ ὁποῖου ὁ Οὐάλστεμ θὰ ἔκαμινεν ἐν ἀνάλογον ποίημα.

Ἐδέχθησαν καὶ τὸ παιγνίδιον ἦρχισε.

Ἡ Ἀμαλία ἐξέλεξεν ὠραῖον ῥόδον, ὅπερ ἔθεσεν ἐπὶ τῆς κόμης τῆς, ἡ δὲ ἐξαδέλφη τῆς κλάδον ῥεζεντὰ (οἰνάνθη). Τὸ παιγνίδιον ἐξακολουθεῖ καὶ ὁ Οὐάλστεμ καταδικάζεται νὰ ἀσπαθῆ τὰ ἐπὶ τῆς κόμης τῶν κυριῶν ἄνθη.

Κατ' ἀρχὰς ἐδέχθη μετὰ χαρᾶς τὴν γλυκεῖαν αὐτὴν τιμωρίαν, ἀλλὰ πλησιάζας πρὸς τὴν Ἀμαλίαν, θορυβεῖται, διστάζει, ὄχουᾷ, καὶ χωρὶς νὰ τολμήσῃ νὰ ἐγγίσῃ τὸ ῥόδον τῆς ἀποσύρεται ὑποκλινόμενος μετὰ σεβασμοῦ.

Ὁ λοχαγὸς ἐμερίδιασε καὶ καταδικασθεῖς σχεδὸν ἀμέσως εἰς τὴν αὐτὴν τιμωρίαν πλοῖσιάζει τὴν Ἀμαλίαν καὶ, ὀπίτων βλέμμα εἰσωνικὸν ἐπὶ τοῦ λόρδου, λέγει:

— Καὶ ἐγὼ ὡσαύτως θὰ εἶμαι διακριτικὸς βεβαίως ἐν φέλημα ἠδύνατο νὰ βλάψῃ τὸ ῥόδοσόν αὐτὸ ῥόδον, ἀλλ' ὡς καλὸς στρατιώτης δὲν δύναμαι καθ' ὀλοκλήριαν νὰ ἀπειθῆσω πρὸς τὴν δοθεῖσάν μοι διαταγὴν καὶ θὰ δώσω τὸν ἀπαιτούμενον ἀσπασμόν ἐπὶ τῆς ἐξαισίας ταύτης κόμης, ἐπὶ τῆς ὁποίας ἀναπαύεται τὸ ἐκλεχθὲν ὑπὸ τῆς δεσποινίδος ἄνθος!

Καὶ πλήρης προπετείας κύπτει καὶ ἀσπάζεται τὴν ὑπόχρυσον κόμην τῆς Ἀμαλίας, ἥτις γελῶσα ἐξῆται νὰ ὑπερασπίσῃ αὐτήν.

Ὁ Οὐάλστεμ τὸν εἶδεν καὶ κατέστη ὄχροτατος, ὡς ἐκ τύχης δὲ οἱ ὀφθαλμοὶ τὸν προσπλόθησαν ἐπὶ τῆς Μαργαρίτας καὶ ἠνόησεν ἀπὸ τὸ ἐκπληκτικὸν ὕψος τῆς, ὅτι συνμερούζετο τὴν ἀγανάκτησιν καὶ ἀπογίαν τοῦ.

Κατὰ τὸ τέλος τοῦ παιγνιδίου ἠθέλησαν νὰ

ἴδωσι τοὺς στίχους τοῦ Οὐάλστεμ, τοὺς ὁποῖου ἔγραψεν ἐπὶ τῶν ἄνθων τῶν κυριῶν.

Οὗτος ἔσχισεν ἐν τάχει ἐκείνους τοὺς ὁποῖους εἶχεν ἦδη γράψῃ καὶ τοὺς ἀντέκατέστρεψε δι' ἄλλων. Οὕτω ὑπὸ μὲν τὸ ῥόδον τῆς Ἀμαλίας ἔγραψεν:

Μιὰν ἡμέρα μόνο ζῆ
Μιὰν ἡμέρα μόνο θέλγει!

Ἐπὶ δὲ τὸν κλάδον τοῦ ῥεζεντὰ:

Ἐφφραίνει τὴν καρδίαν μας,
ἢ ταπεινὴ ὁμορφιά του
καὶ ἀκόμη περισσότερον,
τὰ προσημιά του!

Ἡ Ἀμαλία ἀφοῦ ἀνέγνωσεν, ἔσφιξεν ἐπὶ τοῦ Οὐάλστεμ καὶ τῆς ἐξαδέλφης τῆς βλέμμα ὑπεροπτικὸν καὶ ἐξηκολούθησε νὰ παίξῃ μετὰ τοῦ λοχαγοῦ. Καὶ ἐπειδὴ ὁ Οὐάλστεμ ἐφαίνετο μὴ ἐνασχολούμενος πλέον δι' αὐτήν, ἔκαμε μυστῆρ ἀνοσιδίας ὅπως ἐπισύρῃ τὴν προσοχὴν του.

Ὁ λοχαγὸς ὅμως ἐπωφελήθη τοσοῦτον τεχνιέντως ἐκ τῆς ἀπερισκείας τῆς τρελλῆς αὐτῆς φιλαρέσκου, ὥστε κατώρθωσε, περὶ τὸ τέλος τῆς ἐσπερίδος, νὰ τῇ ἀσπασθῇ τρυφερὰν τινα ἠμιεξομολόγησιν. Ἀλλ' ἐλέχθη τὸσοῦτον μεγαλοφῶνας ὥστε ὁ Οὐάλστεμ τὴν ἴκουσεν ἀντὶ ὅμως νὰ φανῇ προσβληθεῖς, ἀπ' ἐναντίας συνεχᾶς τὸν Φορμὸς διὰ τὸν τόσον ταχύν θρίαμβόν του.

Κατόπιν δὲ μετὰ πολλῆς χάριτος παρεκάλεσε τὴν Μαργαρίταν, ἡ ὁποία ἤλεει τοὺς πτωχοὺς νὰ λάβῃ σίκετον καὶ δι' ἕνα ἄλλον δυστυχῆ.

Ἡ Μαργαρίτα εἰς ἄκρον θλιβεῖσα, εἰς μάνην ἐξῆται δι' ἱκετευτικῶν βλεμμάτων νὰ ἀνακαλέσῃ εἰς ἑαυτὴν τὴν ἐξαδέλφην τῆς.

Τὸ πείσμα, ὁ θυμὸς ἐνωθέντα εἰς τὴν καρδίαν τῆς ἐλαφροῦς νεανίδος ἔσφιξαν αὐτὴν εἰς τὰς χεῖρας ἐνός ἀλαζόνος, ὅστις ὑπῆρξεν ἡ ἀπόλεια καὶ ἡ δυστυχία τῆς.

Ἡ πτωχὴ Μαργαρίτα τοιοῦτοτρόπως, καίτοι ἔκλαυσε διὰ τὴν ἐξαδέλφην τῆς, ἔγεινε δύστυχὸς τοῦ λαμπροῦ λόρδου Οὐάλστεμ, ὅστις τοσοῦτον κατέστη εὐτυχῆς, ὥστε διὰ νὰ ἀποθανάτιση τὴν ἀπελευθέρωσιν του καὶ τὴν εὐτυχίαν του, ἠνάσεν εἰς τὸ οἰκόσημόν του κλάδον ῥεζεντὰ.

ΓΙΑ ΜΑΤΙΑ ΠΕΘΑΜΕΝΑ

Ἡ γαυρογῆ ἢ ὀροσοβλή,
τὰ φύλλα ποῦ γλωμιάζουν,
Ἡ κυκλαμῆς, τὰ σύννεφα,
τὰ κύματα ποῦ σπάζουν, οὐνοὶ ποῦ
τὰ ῥόδα τὰ λευκόφυλλα, οὐνοὶ ποῦ
τὰ γιασεμιά, τὰ κρίνα,
τοῦ φεγγαριοῦ ἢ μυριόχρωμῆ,
Ἡ διάφανη ἀχτίνα,
Ὅλα κρυφὰ μ' ἐρώτησαν
Γιατί δὲν τραγουδῶ,
Καὶ τὴ γλυκεῖα εἰκόνα σου
Ἐγύρισα νὰ ἴδω.
Κ' εἶπε τ' ἀηδόνι ποῦ ὄλεπε
τὰ μάτια σου κλαμένα:
— Ἀδίκως κλαῖν' τὰ μάτια σου
Γιὰ μάτια πεθαμένα.

ΜΑΡΙΚΑ ΠΙΠΙΖΑ

GUY DE MAUPASSANT

Η ΨΑΘΟΠΛΕΚΤΡΙΑ

(Συνέχεια και τέλος)

Πάντοτε τὸν ἐνεθυμῆτο· ἐφύλαξεν εἰς τὴν καρδίαν της ἀμετάβλητον τὴν ἀνάμνησίν του· καὶ ὅταν πάλιν τὸν συνήντησε τὸ ἐπόμενον ἔτος ὀπισθεν τοῦ σχολείου παίζοντα βόλους με τοὺς συμμαθητάς του, ἐρρίφθη ἐπάνω του, τὸν ἔλαβεν εἰς τὰς χεῖράς της καὶ τὸν ἐσφίξε με τόσην σφοδρότητα, ὥστε αὐτὸς ἤρχισε νὰ φωνάζῃ ἀπὸ φόβου. Ἐπειτα διὰ νὰ τὸν ἡσυχάσῃ τοῦ ἔδωκε τὰ χρήματά της: εἴκοσι τρία φράγκα, τὰ ἴποια ἐκεῖνος παρέτηρει με ὀρθανοίχτους ὀφθαλμούς. Τὰ ἐπῆρε καὶ τὴν ἀφησε νὰ τὸν χαϊδεύῃ ὅσον ἤθελε.

Τέσσαρα ἀκόμη ἔτη τοῦ παρέδιδεν ὅλας τὰς οικονομίας, τὰς ὁποίας ἐφύλαττε με τὴν συναίσθησιν ὅτι θὰ τῆς ἐπιτραπῇ νὰ τὰς ἀνταλλάξῃ με φιλήματα. Μίαν φορὰν ἦσαν τριάντα πεντάρες, ἄλλην φορὰν δύο φράγκα, ἄλλην δώδεκα πεντάρες (ἐκλαυσεν ἀπὸ τὴν λύπην καὶ τὴν ταπείνωσιν, ἀλλὰ ἡ χρονία ἦτο κακὴ) καὶ τὴν τελευταίαν φορὰν πέντε φράγκα, ἓνα μεγάλο στρογγυλὸ ποσόν, τὸ ὁποῖον τὸν ἔκαμε νὰ γελά ἀπὸ εὐχαρίστησιν.

Κανένα ἄλλον πλέον δὲν ἐσκέπτετο· ἡ διάνοιά της ἀνήκον ἐξ ὀλοκλήρου εἰς τὸν μικρὸν Σουκέ. Ἐκεῖνος ἐξ ἄλλου ἐπερίμενον ἀνυπομόνως τὴν ἐπιστροφήν της καὶ ὅταν τὴν ἔβλεπεν, ἔτρεχεν ἐμπρός της· καὶ ἡ καρδιά τοῦ κοριτσιοῦ ἔπαλλε τότε ἀπὸ μεγάλη εὐχαρίστησιν.

Ἄλλ' ἔπειτα ὁ μικρὸς ἐξηφανίσθη. Ἐξετάζουσα ἐπιτηδεῖως ἔμαθεν ὅτι τὸν εἶχαν στείλει εἰς ἓν Λύκειον ἐσωτερικόν. Τότε ἤρχισε νὰ μεταχειρίζεται ἀτελείωτον διπλωματίαν διὰ νὰ κατορθώσῃ νὰ λάξουν τὸ τακτικὸν δρομολόγιον καὶ νὰ περάσουν ἀπ' ἐκεῖ τὴν ὥραν τοῦ διαλείμματος. Μετὰ ὀλοκλήρου ἔτος πανουργιῶν τὸ ἐπέτυχε τέλος· τὸν ξαναεἶδε λοιπὸν μόνον μετὰ πάροδον δύο ἐτῶν ἀπὸ τὴν τελευταίαν συνάντησίν των καὶ μόλις τὸν ἀνεγνώρισε· τὸσον εἶχεν ἀλλάξει, μεγαλώσει, τὸσον εἶχε ὠμορφύνει· ἄντυμένος τῆ στολή του με τὰ χρυσὰ κουμδιά. Ἄλλα προσεποιήθη ὅτι δὲν τὴν εἶδε καὶ ἐπέρασεν ὑπερηφάνως κοντὰ της.

Δύο ἡμέρας ἔκλαιε· καὶ ἔκτοτε ὑπέφερε παντοτεινά.

Παρετήρησε μίαν νέαν στηριζομένην εἰς τὸν βραχίονα τοῦ Σουκέ... (Σελ. 12).

τρέ· δὲν ξεύρω ἂν οἱ ἄλλοι ὑπῆρχον τοῦλάχιστον». Οἱ γονεῖς της ἀπέθανον. Αὐτὴ ἐξηκολούθησε τὴν τέχνην των, ἀλλὰ ἐπῆρε δύο σκύλους ἀντὶ τοῦ ἐνός, δύο φοβεροὺς σκύλους, τοὺς ὁποίους δὲν θὰ ἐτόλμα κανεὶς νὰ ψηφῆσῃ.

Μίαν ἡμέραν, εἰσερχομένη εἰς τὸ χωρίον αὐτὸ, ὅπου εἶχεν ἀφήσῃ τὴν καρδιά της, παρετήρησε μίαν νέαν ἥτις ἐξήρχετο τοῦ καταστήματος τοῦ Σουκέ, στηριζομένην εἰς τὸν βραχίονα τοῦ πολυαγαπημένου της. Ἦταν ἡ σύζυγός του. Ὁ Σουκέ εἶχεν ὑπανδρευθῆ.

Τὴν ἰδίαν ἐσπέραν ἐρρίφθη μέσα εἰς τὸ τέλμα, τὸ ὁποῖον εὐρίσκεται εἰς τὴν Πλατείαν Δημαρχίας. Ἐνας μέθυσος, ὁ ὁποῖος εἶχεν ἀργήσει ἔξω τὴν ἀνέστυριν ἐκ τοῦ ὕδατος καὶ τὴν ἔφερεν εἰς τὸ φαρμακεῖον. Ὁ υἴος Σουκέ κατέβη με τὴ σπιτικὴ του ῥόμπα διὰ νὰ τὴν περιποιηθῆ· καὶ χωρὶς νὰ φανῆ ὅτι τὴν γνωρίζει, τὴν ἐγγύμνωσε, τῆς ἔκαμε ἐντριβάς, καὶ ἔπειτα τῆς εἶπε με σκληρὴ φωνή: «Ἄλλὰ εἶσαι τρελλή! Δὲν πρέπει νὰ εἶσαι τόσο ζῶο!»

Αὐτὸ ἤρκεισε νὰ τὴ θεραπεύσῃ. Τῆς εἶχεν ὀμιλήσει! Γιὰ πολὺ καιρὸ ἦτο εὐτυχής!

Δὲν ἠθέλησε νὰ δεχθῆ τίποτε διὰ τὸν κόπον του ἂν καὶ αὐτὴ ἐπέμενε πολὺ νὰ τὸν πληρώσῃ.

Καὶ ἐπέρασεν ἔτσι ὅλη της ἡ ζωὴ. Ἐπλεκε ψάθαις ὄνειρευομένη τὸν Σουκέ. Κάθε χρόνον τὸν ἔβλεπε ἀπὸ πίσω ἀπὸ τῆς βιτρίνας του. Ἀπέκτιψε τὴν συνήθειαν·

ἀγοράζῃ ἀπὸ αὐτὸν κατὶ μικροφάρμακα καὶ τοιοῦτοτρόπως τὸν ἔβλεπεν ἐκ τοῦ πλησίον, καὶ τοῦ ὠμίλει καὶ τοῦ ἔδιδε ἀκόμη λεπτὰ.

Καθὼς σὰς εἶπον ἐν ἀρχῇ ἀπέθανεν αὐτὴ τὴν ἄνοιξιν. Ἀφ' οὗ μοῦ ἐδιηγῆθη τὴν λυπηρὰν αὐτὴν ἱστορίαν, με παρεκάλεσε νὰ παραδώσω εἰς ἐκεῖνον τὸν ὁποῖον τόσον καρτερικῶς εἶχεν ἀγαπήσει, ὅλας τὰς οικονομίας τῆς ζωῆς της, διότι μόνον δι' αὐτὸν εἰργάζετο, ἔλεγε, νηστεύουσα μάλιστα διὰ νὰ φυλάττῃ δι' αὐτὸν, διὰ νὰ ἦναι βεβαία ὅτι θὰ τὴν ἐσυλλογίζετο τοῦλάχιστον μίαν φορὰν, ὅταν θὰ ἦτο ἀπεθαμένη.

Μοῦ ἔδωσε λοιπὸν 2327 φράγκα. Ἄφησα εἰς τὸν αἰδαισιμάτατον ἐφημέριον τὰ 27 φράγκα διὰ τὰ ἔξοδα τῆς κηδείας καὶ ἐπῆρα τὰ ὑπόλοιπα ὅταν ἀφῆκε τὴν τελευταίαν πνοήν.

Τὴν ἐπομένην μετέβη εἰς τοῦ Σουκέ. Ἐτελείωνον τὸ πρόγευμά των ὁ ἓνας ἀπέναντι τοῦ ἄλλου γονδροὶ καὶ κόκκινον μολύβινας ἔπλυνον τὰς χεῖρας τῆς

τιδα ἐκείνην, ἀπὸ τὴν ψαθοπλέκτριαν αὐτὴν, ἀπὸ αὐτὴν τὴν τυχοδιώκτιδα, ὁ Σουκέ ἀνεπήδησεν ἐξ ἀγανακτήσεως, ὡσάν νὰ τοῦ εἶχε κλέψει τὴν ὑπόληψίν του, τὴν τιμὴν τῶν χρηστῶν ἀνθρώπων, τὴν πραγματικὴν τιμὴν, κατὶ πρᾶγμα λεπτόν, τὸ ὁποῖον τοῦ ἦτο ἀγαπητότερον ἀπὸ τὴ ζωὴ.

Ἡ σύζυγός του ἐπίσης ἐξημμένη ἔπως καὶ αὐτὸς, ἐπανελάμβανε: «Αὐτὴ ἡ ζητιάνα! αὐτὴ ἡ ζητιάνα! αὐτὴ ἡ ζητιάνα!» χωρὶς νὰ εἰμπορῆ νὰ εὕρῃ ἄλλο τι. Αὐτὸς εἶχε σηκωθῆ καὶ ἐβάδιζε με μεγάλα βήματα πίσω ἀπὸ τὸ τραπέζι, με τὸν ἑλληνικὸν σκουφὸν του κρεμασμένον πρὸς τὸ ἓνα αὐτῆ.

«Τὸ καταλαμβάνεις αὐτὸ γιὰτρέ, ἐμουρμούριζε· νὰ πρᾶγματα φοβερὰ γιὰ ἓνα ἄνθρωπο! Τί νὰ κάνης; ὦ! Ἄν τῶξερα ὅταν εἰζούσε θάβαζα τοὺς χωροφύλακας νὰ τὴν ἔχωναν ἵστῃ φυλακῆ καὶ σὲ βεβαιῶ δὲν θάβγαιε ἀπὸ κεῖ μέσα!»

Ἐμείνα κατάπληκτος ἐκ τοῦ ἀποτελέσματος τοῦ οἰκτῆρμονος διαθήματός μου. Δὲν ἤξευρα τί νὰ κάμω οὔτε τί νὰ εἰπῶ. Ἀλλὰ εἶχον νὰ ἐκπληρώσω τὴν παραγγελίαν μου καὶ ἐπανέλαβον.

«Μὲ ἐπεφόρτισε νὰ σὰς παραδώσω τὰς οικονομίας της, αἱ ὁποῖα ἀνέρχονται εἰς 2300 φράγκα. Ἐπειδὴ ὅτι σὰς διηγῆθην πρὸ ὀλίγου φαίνεται ὅτι σὰς εἶνε λίαν δυσάρεστον, τὸ καλλίτερον ἴσως θὰ ἦτο νὰ δοθῶν αὐτὰ τὰ χρήματα εἰς τοὺς πτωχοὺς.

Μὲ παρετήρουν ἄνδρας καὶ γυναῖκα παράλυτοι ἀπὸ τὴν κατάπληξιν, Ἐβγαλα τὰ χρήματα ἀπὸ τῆ τσέπη μου, τὰ πτωχικὰ χρήματα ὄλων τῶν τόπων καὶ ὄλων τῶν ἀξιών, χρυσὰ καὶ σολδία ἀνακατεμένα. Ἐπειτα ἠρώτησα:

«Τί ἀποφασίζετε;»

Ἡ κυρία Σουκέ ὠμίλησε πρώτη.

«Ἄλλ' ἐπειδὴ ἡ τελευταία θέλησις αὐτῆς τῆς γυναίκος... μοῦ φαίνεται πῶς εἶναι πολὺ δύσκολον νὰ ἀρνηθῆ κανεὶς...»

Ὁ σύζυγός ἀορίστως συγκεχυμένος ἐπανέλαβε.

«Θὰ εἰμπορούσαμε πάντοτε νὰ ἀγοράζαμε κατὶ τι γιὰ τὰ παιδιὰ μας».

«Ὅπως θέλετε», εἶπον με ὕψος ξηρὸν. Αὐτὸς ἐπανέλαβε.

«Τέλος πάντων δώσετέ τὰ μου, ἀφ' οὗ σὰς ἐπεφόρτισε· θὰ εὕρωμε βέβαια τρόπον νὰ τὰ μεταχειρισθῶμεν εἰς κανέν καλὸν ἔργον.

Παρέδωσα τὰ χρήματα, ἐχαιρέτησα καὶ ἀπῆλθον.

Τὴν ἐπομένην ὁ Σουκέ ἦλθε νὰ με εὕρῃ καὶ «Ἄλλὰ αὐτὴ ἀφησε ἐδῶ τὴν ἄμαξάν της αὐτὴ... αὐτὴ ἡ γυναῖκα. Τί τὴν ἐκάματε αὐτὴ τὴν ἄμαξα;» μοῦ εἶπεν ἀποτόμως.

«Τίποτε, πάρτε τὴν ἂν θέλετε».

«Ἄ... καλὰ... καλὰ. Θὰ φτιάσω μ' αὐτὴ μίαν καλύθα ἔστὸ λαχανόκηπό μου».

Ἀπεμακρύνθη· ἐγὼ τὸν ἐφώναξα πάλιν: «Ἄφησε ἐπίσης καὶ τὸ παλῆθ' ἀλογό της καὶ τοὺς δύο της σκύλους, τοὺς θέλετε;» «Ἄ! ὄχι, δά!... τί νὰ τοὺς κάμω. Κεῖναι ἄλλοι ἄνθρωποι».

Ἐρρίφθη μέσα εἰς τὸ τέλμα... (Σελ. 12)

Ἐρρίφθη μέσα εἰς τὸ τέλμα... (Σελ. 12)

ΤΙΜΟΝ ΜΙΣΑΝΘΡΩΠΟΣ

* ΣΤΑΛΑΚΤΙΤΑΙ *

ΣΕ ΝΕΑΡΟ ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΗ

Παιδί, μὴ τὸ δλόδενκό σου μέτωπο
— Φιλὶ κρυφῆς ἀγάτης ποῖν νὰ νοιώσῃς —
Μὴ με νωπὰ γυρεύεις δαφνολούλουδα
Νὰ στεφανώσῃς.

Θλιμμένο σ' ὄνειρό μου σὲ ἀντίκρουσα,
Ποῖν ἡ ξανθὴ ἀγρούλα νὰ προβάλλῃ,
Κ' εἶχες—ἀλήθεια—γύρω δαφνοστόλιστο
Τὸ ἀχνὸ κεφάλι!

Μὰ εἶχαν χλωμιάσει τὸ προσῶπον σου
Τὰ ῥόδα τὰ παρθένα καὶ τὰ κροῖνα,
Καὶ ἡ ματιά σου ἔμοιαζε τρεμόσβυστη
Θολὴ ἀκτῖνα!

Η ΣΙΩΠΗΛΗ ΑΚΑΔΗΜΙΑ

Υπήρχεν εις την Αμαθάνην, την άλλοτε Εκβάτανα της Περσίας, διάσημος Ακαδημία της οποίας οι όροι είχαν ως εξής: «Οι Ακαδημαϊκοί θα γράψωσι πολύ δλίγον, θά σκέπτονται περισσότερο και δέν θα δμιλώσιν είμη όσον τδ δυνατόν δλιγώτερον.» Ωνομάζετο «Σιωπηλή Ακαδημία» και δέν υπήρξεν αληθής σοφός έν Περσία, όστις δέν έσχε την φιλοδοξίαν να χρηματίση μέλος ταύτης. Ο δόκτωρ Zeh, συγγραφεύς μικρού τινος περιφήμου βιβλίου, ο Φίμος, έμαθεν, εις τα άπώτατα έπαρχίας τινός ευρισκόμενος, ότι θέσις τις έμενε κενή έν τή Ακαδημία ταύτη. Αναχωρεί πάραυτα, εθάνει εις Αμαθάνην και παρουσιάζει εις την Ούραν της αιθούσης, όπου οι Ακαδημαϊκοί ήσαν συνηθισμένοι, παρακαλεί τόν θυρωρόν να έγχειρισί τω Προεδρω τδ εξής δελτίον: «Ο Ιατρός Zeh ζητεί ταπεινώς την χηρεύουσαν θέσιν». Ο θυρωρός εξέπληρωσε πάραυτα την παραγγελίαν, άλλ' ο δόκτωρ και τδ δελτίον του εφθασεν πολύ άργά ή θέσις είχεν ήδη πληρωθή, πρδ την θέλησιν δλίγον τών Ακαδημαϊκών, υπό τινος ευφυούς πνεύματος της αλλής, ούτινος ή μελίρρυτος ευγλωττία έκίνηε πάντων τόν θαυμασμόν! Η Ακαδημία έθλιθή μεγάλως διά τήν βραδύτητα ταύτην, άλλ' ήναγκάσθη να άποκρούση την πρότασιν του δόκτορος, όστις ήτο ή μάστιξ τών φλυάρων και πνεύμα τόσον καλώς κατηρητισμένον και τόσον έξοχον.

Ο Πρόεδρος εύρίσκετο εις φοδεράν άμνηχανίαν μη γνωρίζων πώς να αναγγείλη εις τόν δόκτορα την δυσάρεστον ταύτην είδησιν. Σκεφθείς επ' δλίγον έλαβε μέγα κρατήρα και έπλήρωσεν αυτόν ύδατος μέχρι στεφάνής, ούτως ώστε και μία έτι σταγών ήδύνατο να έπιφέρει την εκχειλίσιν του ύγρου, κατόπιν δέ ένευθεν όπως έισαγάγωσι τόν υποψήριον. Ούτος ένεφανίσθη με τδ άφελές και ταπεινόν εκείνο ύφος, όπερ καταφαίνεται, ως επί τδ πλεϊστον, έν τή αληθειά και μονίμω άξία. Ο Πρόεδρος, έγερθείς, υπέδειξε διά θλιμμένου ύφους, χωρίς καν λέξιν να προσέρη, τδ συμβολικόν δοχείον, όπερ ήτο τεπληρωμένον μέχρι χειλέων. Ο δόκτωρ ήγήθη ότι δέν υπήρχε θέσις δι' αυτόν έν τή Ακαδημία, χωρίς όμως να άποθαρρυνθή ένεπέτετο ήδη τίνι τρόπω ήδύνατο να δώση εις τόν Πρόεδρον να έννοήση, ότι εις έτι Ακαδημαϊκός δέν θα διετάραττε ποσώς την τάξιν, ότε παρατηρεί πρδ τών ποδών του φύλλον ρόδου τδ συλλέγει και έναποθέτει επί της έπιφανείας του ύδατος μετά τόσης ελαφρότητος άμα και χάριτος ώστε ουδεμία σταγών διεξέρουεν. Είς την ευφυστάτην ταύτην άπάντησιν πάντες έπευφήμησαν, παραβάντες δι' εκείνην την ήμέραν την τάξιν της Ακαδημίας και ο δόκτωρ Zeh έγένετο δεκτός παμφηρεί. Μετά ταύτα τω έπαρουσίασαν τέν πίνακα εις όν ένεγράφοντο οι νεωπτι προσερχόμενοι, έγγραφείς δέ, ηύχαρίστησε τούς Ακαδημαϊκούς, ως αληθής της Σιωπηλής Ακαδημίας όπαδός, διά τών εξής:

Έγραψεν εις τδ περιθώριον τέν αριθμόν 100 (ήτο ο αριθμός τών νέων συναδέλφων του) κατόπιν, θέσας έν μηδενικόν πρδ τού αριθμού τούτου, (0100) έσημείωσε κάτωθεν: «ή άξία των ουτε έλαττωται, ουτε αυξάνει, κατά τι.» Ο Πρόεδρος θαύμασας την μεγαλοφυίαν και μετριοφροσύνην του άνδρός άπήνητησεν

εις αυτόν μετά τόσης ευγενείας όσης και έτοιμότητος, θέσας τδ μηδενικόν μετά τών αριθμών έκατόν (1000) και προσθέσας κάτωθεν: «ή άξία των, θά ήναι δεκαπλασία.»

Σύρος. ΜΑΡΓ. Α. ΜΕΣΣΗΝΕΖΗ

ΔΙΑΤΙ ΣΥΝΑΘΡΟΙΖΟΝΤΑΙ

Κυρίως διά τόν εξής λόγον συναθροίζεται τδ χάσκον πλήθος: — Βλέπω ανθρώπους μαζεμένους. Ας, μαζευσθω κι' εγώ μαζί.

Και έλαδον άπόδειξιν της αληθείας, του άνωτέρω, διά του κατωτέρω έπεισοδίου. έποποιείας ήθελα να είπω, εις άσματα έξ.

Μία γυναίκα είχεν ιδιαίτερον τρόπον διά να εκδιπλώνη την αγάπην της προς την άνοιξιν. Έπάνω εις τδ παράθυρόν της του τεταότου πατώματος, έχει μίαν γλάστραν διπλών γαρυφάλων, δύο φορές την ήμέραν ποτίζει με πάθος, και παρδ τάς διαταγές της Αστυνομίας τόν κρεμαστόν αυτόν κήπον. Αλλά τδ πρωί εκείνο, καθ' ήν λαμβάνει χώραν τδ πρώτον άσμα της έποποιείας μας, δλίγον μέρος της φιάλης της άντι να χυθή εις την γλάστραν, χύνεται σδδ δρόμο και άντι τών γαρυφάλων, ποτίζει, τδ καινούριο καπέλο ενός κυρίου, ο όποιος περιπατούσε ήσυχώς επάνω εις τδ πεζοδρόμιον.

Ο κύριος θιμώνει, σπκόνει τδ κεφάλι και την βλέπει, πρδν εκείνη προσηθάση να κρυφθή εγκαίρως.

Η γυναίκα, καταληφθεΐσα επ' αυτοφώρω, προσπαθεί να δικαιολογηθή. Δικαιολογούμενη, χειρονομεί.

Χειρονομοῦσα, κτυπά την γλάστραν ή οποία κλονίζεται, γλιστρά και πίπτει επάνω εις τδ μάγουρα του πεζοδρομίου με διαβολεμένον κρότον.

Τέλος τού πρώτου άσματος. Μεσημέρι· δώδεκα ή ώρα. Ο κύριος Ποτισμένος και Λερωμένος άγαπηδῶ, Ένας άλλος κύριος περαστικός τόν πλησιάζει και υποχρεωτικώτατος: — Μήπως πληγωθήκατε, κύριε; — Δέν πιστεύω, λέγει, ο κύριος Λερωμένος. — Τί άνοησία! Πώς βάνουν έτσι στῶ παράθυρα... πώς βάνουν πράγματα, τῶ όποια είναι, είναι πραγματικός κίνδυνος εις τήν δημοσίαν ασφάλειαν.

— Τί ωφελοῦν αυτά; Νά! εκείνη ή παλιό γρηνα από 'κει ψηλά... Και προσφέρων τόν άφορισμόν αυτόν ο γέρον Λερωμένος κύριος σπκόνει τδ κεφάλι ψηλά, ο υποχρεωτικός σύντροφος κάνει και αυτός τδ ίδιο. Κάποιος τρίτος, διαβάτης βλέπων δύο πρόσωπα να τεντώγονν τόν τράχηλον προς την ίδίαν διεύθυνσιν, υποπτερεί ότι κάτι έκτακτον

θα συμβαίνει εκεί επάνω, και στέκεται και παρατηρεί και αυτός.

Τέταρτον πρόσωπον, μία κυρία τήν όποίαν εδάγκανε τδ φείδι της περιοργείας, σταματῶ διά να προσηλώση και αυτή τούς όφθαλμούς εις τδ σημείον τδ όποιον οι τρεις προηγούμενοι παρατηρούν μετῶ προσοχής.

Ένα γκαρσόν ζαχαροπλαστέιου με ένα πανέρι στῶ κεφάλι προστίθεται εις τήν συνάθροισιν αυτήν. Όλοι με τήν μύτην ψηλά, εις στάσιν άστρονόμου ζητούντες τούς Λεοντιδείς, εκτός του γκαρσόου, εις τδ όποιον τδ φορτίο, έμποδίζει να σπκώση τδ κεφάλι.

Ασμα τρίτον. Δώδεκα και δέκα, Δεκάφο. Το γκαρσόον, τδ όποιον δέν είδε τίποτε, τεντώνει ταύτην ήμω. Ο Κύριος Λερωμένος, ο όποιος άρχίζει ναποχωρή πρώτος, κάτι λέγει εις τδ τέλος. Το γκαρσόον άκούει μόνον αυτός τας λέξεις: — Βέβαια, από τόσο ύψος, μπορούσε να είχαμε και κανένα δυστύχημα.

Δευτέρα σειρά περιέργων εσηματίσθη γύρω της πρώτης Ένας ξένος έρωτῶ τδ γκαρσόον: — Συγγνώμην, φίλε μου, έγινε τίποτε; Τδ γκαρσόον ευτυχές και υπερήφανον, διότι θα έπεδείκνυε ότι ήτο έν γνώσει της υποθέσεως, άποκρίνεται αυθεντικώς: — Κάτι έροξην στῶ κεφάλι ενός κυρίου. — Ω! Θεέ μου!

Άσμα τέταρτον. Δώδεκα και τέταρτον. Έξήντα πρόσωπα είναι μαζεμένα. — Τι τρέχει; — Δέν ξεύρω ακριβώς... Φαίνεται μόνον ότι κάποιον επήγαν στῶ Φαρμακειδ... Είχε σπασμένο τδ κεφάλι.

— Τι μου λέτε! Και είναι σοβαρά; — Ποιός τδ ξεύρει! — Διάβολε! Με σπασμένο κεφάλι! Έκανε την τύχη του αυτός. — Από μας, βέβαια!

Άσμα πέμπτον. Δώδεκα και μισή. Πεντακόσια πρόσωπα. Η συγγκοινωνία διεκόπη όλος ο κόσμος είναι ήναγκασμένος νάλλάξη τόν δρόμο του διά να περάση. Ένα γρατίδον άκούεται εις τας τελευταίας σειράς:

— Μα άν γείνεται αυτό, Θεούλη μου... Και σε κάνει και σπκώνονται ή τρίχες τση κεφαλής σου! — Ξεύρετε τι τρέχει; — Άμ' πώς δέν ξεύρω! Είμ' εδῶ άπ' την αρχή! (Η αλήθεια είναι ότι εφθασε προ πέντε λεπτόν). — Δέν ότι είναι δολοφονία, αϊ; — Χμ! Κι' άν ήταν αυτό μόνον! — Τι; Είναι και τίποτ' άλλο; — Μα άφού σας τδ λέω... Βλέπετ' εκεί ψηλά, πολὺν ψηλά, στῶ τέταρτο. — Στην εικόνα που παριστάνει τῶ παιδιῶ να βγαίνουν άπ' τδ μπουνοῦκι; — Νά, νά! Εκεί κάθεται μία γυναίκα, λοιπόν είχε έλθῆ μία κόρη οικογενείας μου είπαν τδνομά της, αλλά δέν τδ θυμοῦμαι — που τήν έγνώριζε γιά τήν επισκεψή. Κι' αυτή, παιδάτσα μου αγαπούσε, τρελλαινόταν γιά έναν κόμητα — μου είπαν κι' αὐτουνοῦ τδνομα, αλλά τδ ξεχάσα — κι' αυτός δέν τήν αγαπούσε.

— Μπῶ; Για λέγε λοιπόν! — Κι' αυτό δέν είναι τίποτα... Στεκόταν στῶ παράθυρο και τόν βλέπει να περνῶ άπελπιόμενη, πέρνει ένα μαχαίρι και πηδῶ άπ' τδ παράθυρο γιά να τόν σκοτώση! — Φοίκη!

— Και πού είσαστ' άκόμη!... Λοιπόν πέφτει κάτω άπάνω στῶν κόμητα και τόν πληγώνη με τδ μαχαίρι. Κι' αυτή πέφτει χάμω στῶ μάγουρα, και... μη τῶ ρωτῶτε, παιδάτσα μου, εγώ πού τῶ είδα... τούς επήγαν και τούς δύο στῶ Φαρμακειδ. Τώρα ποιός ξεροι τι θα πληρώσουν γιά να κρύψουν τδ σκάνδαλο!

— Πῶ! πῶ! Μόνον εδῶ μπορούν να γείνουν τέτοια πράγματα!...

Άσμα έκτον και τελευταίον. Μία παρα είκοσιπέντε. ΟΙ ΑΣΤΥΦΥΛΑΚΕΣ, ζητοῦντες να διαλύσουν τῶ πληθύη. — Πηγαίνετε, λοιπόν, πηγαίνετε! Αφού σας έξορευ ότι δέν είναι τίποτε! Τδ πλήθος μαίνε αι. Η ΦΩΝΗ ΤΟΥ ΛΑΟΥ: Νά! Βέβαια! Είναι πλούσιοι και θέλετε να τῶ σκεπάσετε! Έννοια σας όμως, δέν θα σας αφήσουνε έμεις, όχι! (Δασκευή εκ τού Γαλλικού).

ΣΕΙΑΝ

ΠΕΡΙΕΡΓΟΙ ΑΝΤΙΠΑΘΕΙΑΙ

Ο Όλαός Βορρίχιος; αναφέρει κάπηλόν τινα, όστις έφριττε και περιερερεϊτο υπό ψυχρού ιδρωτός βλέπων έξος αναφέρει προσέτι νεάνιδα, ήτις δέν ήδύνατο να βλέπη πτερά, χωρίς να κραυγάση, και Σκῶτον ευπατριδην κλαίοντα ότ' έδλεπεν έγχελυν.

Ο Αμβρόσιος Παρκί διηγείται όμοιοντι περι διοικητού τινος της Μαρτινίκας όστις περιέπιπεν εις σπασμούς βλέπων ώά. Ο Βρασμος επύρεσεν άμα έδλεπεν ή ώσφραϊνετδ ίχθύη. Ο Ίωσήφ Σκαλίγερους έτρεμε βλέπων γάλα. Ο περιήριμος μαθηματικός Κάρδεν έτρεμε βλέπων τῶ ώά. Ο Λαδίσλαος Λαγγελήν, βασιλεύς της Πολωνίας, έφοδεϊτο τῶ μηλα. Ο δε Δουχέν, ο γραμματεὺς Φραγκίσκου του Α', είχεν άφθονον αιμορραγίαν εκ της ρινός, ώσφραϊνόμενος αυτῶ.

Ο Σαμουήλ Πελίσιος, όμιλεί περι ανθρώπου όστις έταράσσετο και παρελάει βλέπων σαλάταν. Άλλος τις είχεν ισχυρόν πόνον, ότε ώμίλων περι τών ποδών ή περι όσων έχουσι σχέσηιν προς αυτούς, όιον περι περιποδίων, υποδημάτων κλπ. ο πόνος έπαυεν, άν ώμίλων εύθως περι κεφαλής ή περι τών περι αυτήν, όιον κόμης, πίλου κλπ. Έρρίκος ο Γ' δέν ήδύνατο να μείνη εις δωμάτιον όπου υπήρχε γαλή ο στρατάρχης δουξ Σχομβέργης, διοικητής της Λαγγεδόκης, είχε την αυτήν αντιπάθειαν. Είς σύμβουλος τού δικαστηρίου της Βουδιγάλης τόσον έτράμαξεν εις την θεαν άκανθοχοίρου, ώστε ενόμιεν εις επί δύο έτη και επέκεινα, ότι τῶ εντόσθιά του είχον καταβρωθή υπό τού ζώου τούτου. Εύγενής τις άρκοῦντως γενναίος, δέν ήδύνατο να περιμείνη ποντικόν με τδ ξίφος άνα χείρας. Ο Ίούλιος Καίσαρ έφευγε τόν καρδαμον. Χρύσιππος ο φιλόσοφος τόσον απεστρέφετο τας υποκλίσεις, ώστε έπιπτε χαιρτώμενος.

ΔΗΛΩΣΕΙΣ

— Η Διεύθυνσις δὲν εὐθύνεται δι' οἰονόηποτε ἐνυπόγραφον δημοσίευμα ὅπερ ἤθελεν, ἔξελεγχθῆ ὡς προδημοσιευθῆν.

— Οὐδεὶς ἀπολύτως ἔχει παρὰ τῆς Διευθύνσεως ἐντολήν-πρὸς εἰσπραξίν συνδρομῆς. Αἱ συνδρομαὶ πρέπει νὰ ἀποστέλλωνται ἀπ' εὐθείας εἰς τὴν Διεύθυνσιν, ἥτις θάποστέλλῃ τὰς σχετικὰς ἀποδείξεις.

ΑΔΗΛΟΓΡΑΦΙΑ "ΕΣΠΕΡΟΥ,

Φίλτατον, Ζιζάνιον Ἀρσακείου, δεκτὸν τὸ ψευδωνυμόν σας εὐχαριστοῦμεν ἐγκαρδίως διὰ τοὺς συνδρομητὰς καὶ ἐν γένει διὰ τὰς ἐνεργείας σας. Φαίνεται ὅτι εἰσθε ζιζάνιον... ἀγαθόν!

Ἐκ τῶν προταθέντων ψευδωνύμων, Τρικυμιώδης Θάλασσα, αὐτὸ ἐκλέγομεν ὡς ἀρέσει;

Ἡ συνδρομή σας, Ἀψβούργε, ἐλήφθη καὶ λαμβάνετε ἐγκλειστῶς ἀποδείξιν ἢ συστασίς σας ἐλήφθη ὑπ' ὄψει.

Δεκτὸν τὸ ψευδωνυμόν σας, φίλτατε Ἐσπερε εὐχαριστοῦμεν ἀπειρώς δι' ἐγγραφέντας συνδρομητὰς καὶ λοιπὰς ἐνεργείας σας.

Ἰωάννην Πασχαλίδην, Σάμου, Ἐπιταγὴ ἐλήφθη καὶ ἐστάλησαν ὁποδεῖξις εὐχαριστοῦμεν.

Λύσεις, Νύμφη Ὀρεστιάς, ἐλήφθησαν.

Ἀγγελία πλήρης συνδρομητηῶν ἐλήφθη, Ἀφροστεφανωμένο, Κύμα, καὶ σὰς εὐχαριστοῦμεν.

Φίλτατε, Μάρκελλε, ἐλήφθη ἡ ἐπιστολή σας, ὡς καὶ τὸ διήγημά σας καὶ αἱ λύσεις. Καὶ ἡμεῖς θεωροῦμεθα εὐτυχεῖς ἔγοντες συνδρομητὴν ἐνθουσιώδη, ὡς σεῖς. Συνδρομὴ ἐλήφθη καὶ ἀποδείξιν λαμβάνετε.

Γεώργιον Παπαδόκην, Ἡράκλειον Κρήτης, Συνδρομὴ σας ἐλήφθη καὶ ἐστάλη ἀποδείξις εὐχαριστοῦμεν.

Ἀγγελία πλήρης συνδρομητῶν, καὶ ἀντίτιμον ἐλήφθη, φίλτατον Πρῶτον Πύρ, ἐστάλησαν δὲ αἱ ἀποδείξεις μετ' ἀριθμῶν λαχείου. Ἐννοεῖται ὅτι καὶ σεῖς εἰσθε ἐκ τῶν... ἀμνηστῆρων τοῦ βραβείου.

Ἐλάβομεν σημειώσιν καὶ τῶν νέων συνδρομητῶν, φίλτάτη Λάτρικ τοῦ Ὁραίου, καὶ σὰς εὐχαριστοῦμεν καὶ πάλιν.

Δοξασμένε Στρατηγέ, ἐννοεῖται ὅτι δὲν εἶναι ἀνάγκη νὰ περιμένετε τὴν 28 Φεβρουαρίου διὰ νὰ στείλετε σημειώσιν ὅλων μαζὺ τῶν ἐγγραφέντων συνδρομητῶν δύνασθε νὰ τοὺς στέλετε λίγους-λίγους καὶ ταιουστρόπως καὶ ἡμᾶς εὐκολύνετε.

Σκανδαλιάρη, ἀδίκως παραπονεῖσαι ὅτι εἶσαι μόνη μετ' πειραχτικὸν ψευδωνύμον· τώρα ἔχεις σύντροφον τὸ Ζιζάνιον τοῦ Ἀρσακείου, καὶ πιστεύομεν, θὰ κάμεις... θρυμᾶσι ντουέτρο!

Ἐλήφθησαν Φρὰ Διάβολε, καὶ τῶν ἐννέα συνδρομητῶν αἱ συνδρομαὶ καὶ ἐστάλησαν αἱ σχετικαὶ ἀποδείξεις εὐχαριστοῦμεν.

Ὁραῖον τὸ ψευδωνυμόν σας, Λάτρικ Μουσικῆς, λύσεις ἐλήφθησαν. Ἐκ τῶν ὑψ' ὤμων ἐγγραφέντων, ἐπέστρεψαν τὸ φύλλον μόνον αἱ Δ. Τ. καὶ Μ. Κ.

Κωνστ. Ἀνάγνω, Ἀράχωβαν Δεθαδεῖα ε. Λύσεις καὶ διήγημα ἐλήφθησαν ὡς καὶ ἀγγελία εὐχαριστοῦμεν δι' ἐγγραφέντας συνδρομητὰς.

Διδὰ Κούλαν Μπουέσκου, Ἐν τ' αὐθ' α. Ἡ δευτέρα πλήρης συνδρομητηῶν ἀγγελία ἐλήφθη καὶ μεγαλῶς σὰς εὐχαριστοῦμεν, καθὼς καὶ διὰ τὰς ὑπὲρ τῆς προόδου τοῦ «ΕΣΠΕΡΟΥ» εὐχὰς.

Διήγημα καὶ ποίημα ἐλήφθησαν, Φθινοπωρινὴ Νυ-

χτιά. Τὸ ποίημα ὠραῖον, ἀλλὰ πολὺ ἐκτενές. Ἀναμνηόμενον μικρότερα.

Διὰ τὰς ἐνεργείας σας μεγάλως εὐχαριστοῦμεν. Χιονισμένε Παρνασσέ. Ἀντίτιμον 13 συνδρομῶν ἐλήφθη ἀποδείξεις ἐστάλησαν.

Ἐγκρίνονται τὰ ψευδώνυμα: Σείριος, Ἀλκυών, Βασίλει τῶν Ἀγρίων, Ἄστρον τῆς Νυκτός, Μινιόν, Μελαγγολικὴ Ἐρημίτις, Πολυτεχνίτης, Αἰγεύς, Μαυροθαλασσίτης, Εὐτράπελος, Μανόν, Νάρκισσος, Ἰππότης δὲ Βωδρῦ, Φάουστ, Φρῖξος καὶ Ἄτθις.

Χαιρετισμοί, πληροφορίες κ.λ.π.— Ἡ Σκανδαλιάρη ζητεῖ τὸ ὄνομα ἢ τ' ἀρχικὰ τοῦ Δοξασμένου Στρατηγοῦ καὶ τοῦ εὐχεταὶ καλὰς δάφνας!—Τὸ Πρῶτον Πύρ προκαλεῖ εἰς συναγωνισμόν ἐν τῷ διαγωνισμῷ πρὸς ἐγγραφὴν συνδρομητῶν οἰονόηποτε ἢ οἰανόηποτε, μετ' ἐν βεβαιότητι ὅτι... θὰ καταρρίψῃ τὸ ρεκόρ.— Ὁ Φρὰ Διάβολος ἀσπάζεται τὸν Εὐθύμον Νέον καὶ: «τόσον μυστικὸν κρατεῖ τὸ ψευδωνυμόν του, ἀφοῦ τὸ ἔμαθε τόσο γρήγορα;»— Ἡ Ἐρημίς ζητεῖ τὸ ὄνομα τοῦ Κατακτητοῦ Καρδίου καὶ εὐχεταὶ αὐτῷ... καλὰς κατακτήσεις!— Ἡ Ἰωάννα Δ' Ἀρκ ἀσπάζεται ὅλας τὰς ἐν τῷ Ἀρσακείῳ φωϊτάσας συνδρομητριάς τοῦ Ἐσπεροῦ. Τὸ Μῆλον τῆς Ἐρίδος χαιρετᾷ τὴν Ἰωάνναν Δ' Ἀρκ καὶ ζητεῖ τ' ἀρχικὰ τῆς.

Εἰς τὰς μετὰ τὴν 10ην Ἰανουαρίου ληφθεῖσας ἐπιστολάς θ' ἀπαντήσωμεν εἰς τὸ προσεχές.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

(Αἱ λύσεις δεκταὶ μέχρι 20ης Φεβρουαρίου ε.ε.)

6. Συλλαβόγριφος.

Εἰς ἀρχαῖος βασιλόπαις, γράμμα καὶ ἀντωνυμία ἀν συνενωθῶν μετ' ἐγγη, σοῦ παράγον μ' εὐκολία αὐτοκράτορος μητέρα στὴν ἀρχαία τὴν Ἀσία.

7. Ἀναγραμματισμός.

Τῆς Ἰταλίας πόλιν ἀν ἀναγραμματισῆς ἓνα ἀρχαῖον ὄπλον εὐθύς θὰ σχηματισῆς.

8. Συλλαβικὸν Κυβόλεξον.

- 1. Ἀρχαία πόλις
2. Ἀρχαῖος Κατήγορος.
3. Ἀρχαία Βασίλισσα.

9. Ἑλλητισμῶφωνον.

10. Γρίφος.

η Τ η ΚΩ μ Μ Φ

ΜΙΚΡΑΙ ΔΗΜΟΣΙΕΥΣΕΙΣ

[Ἡ λέξις διὰ μὲν τοὺς συνδρομητὰς τοῦ «Ἐσπεροῦ» λεπτὰ εἶ, διὰ δὲ τοὺς μὴ συνδρομητὰς ἰδιαιτέρα συμφωνία].

Ἀναλλάσσω εἰκονογραφημένα ταχυδρομικὰ δελτάρια πανταχόθεν. Διεύθυνσις: Mr Ange A'gerinos, Athènes Grèce (Ἀγγελοῦν Αὐγερινόν, εἰς Ἀθήνας).

Ἀναλλάσσω εἰκονογραφημένα ταχυδρομικὰ δελτάρια ἐπὶ δύο μόνον μῆνας.— Ἰουλιὰ Σκεποῦλου, ὁδὸς Ἀθηνῶν 105. Ἀθήνας.